

var »ikke, at en kvindelig Lærerinde eller Skoleleder er blevet Moder uden for Ægteskab; dette er hændt før, uden at der skete nogen Ravage. Den vældige Uro, Tilfældet har vakt ude over hele Landet, viser jo klart, at her ligger noget ganske andet bag, og de, der vil benægte det, lukker Øjnene for Sandheden.

Det er menneskeligt at fejle, og Overbærenhed har vi alle Brug for. Men det at erkende sin Handling som en Fejl betyder ikke, at man dermed konstituerer en ny Moral, en ny Levenorm, det betyder tværtimod, at man anerkender den hidtidige Moral som Normen. Men i nærværende Tilfælde ligger Sagen ganske anderledes. Her skulde ikke erkendes noget Fejltrin, men derimod offentlig fastslaaes et nyt Princip, der maa betyde, hvis vi ikke skal ende i den rene Meningsløshed, at for Fremtiden kan enhver ugift Lærerinde eller Skoleleder i dette Land faa saa mange Børn uden for Ægteskab, som vedkommende nu maatte finde passende, med Krav om, at alle andre ogsaa skal finde det passende. Og dette vil man hævde, samtidig med, at man kræver, at samme Lærerinde eller Skoleleder uanfægtet kan arbejde videre i den Institution, hvor hun er sat til at hævde den kristne Moral og Ægteskabet som en Grundpille, som noget bærende for et sundt Samfundsliv.

Jeg spørger: Er dette redeligt? Er det ikke det samme som at sige til Børnene og de unge: alt, hvad vi lærer jer i denne Henseende, er tom Snak, som I ikke skal tage alvorligt! I kan jo blot se, hvordan vi selv lever, hvilket Eksempel vi giver jer! Ja, ikke blot det, men vi lærer jer eet Princip, men plæderer offentligt lige det modsatte og hævder det som det bedste. Er det en holdbar Tilstand?»

Ministeren sluttede med at udtale: »Saaledes som Stillingen er i Dag, har jeg ikke nogen Tro til, at den trufne Afgørelse kan skabe den Ro om vor Skole, ej heller om Katrinedals-skolen, som er nødvendig i det lange Løb for Skolens Arbejde, ikke mindst netop paa dette fine og ømtaalige Omraade. Efter mit bedste Skøn bliver det *nødvendigt, at den nye Skoledirektion tager Sagen op* og ikke alene træffer en Afgørelse og fælder en Dom, men ogsaa ledsager denne med en saa klar Begrundelse, at vi kan se, hvor vi er henne. Først naar dette er sket, ligger Sagen saa klar, synes jeg, at man kan skønne over, om videregaaende Beslutninger, eventuelt Lovændringer er fornødne for at skaffe rene Linier og dermed Ro om den danske Skole».

Ordføreren for Forespørgerne havde derefter Ordet paa ny. Han takkede Ministeren for hans klare og redelige Foredrag og stillede sammen med Fibiger følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

»Idet Folketinget henstiller til Undervisningsministeren at drage Omsorg for, at Københavns Skoledirektion bringer sin